లగ్నబలిమి

అవి కళాకేళి వార్షికోత్సవ దినాలు. ఆ రోజు చివరి దినం. నాటకం సగం అయింది. ఇంటర్ వెల్. కూల్ డ్రింక్స్ తాగుదామన్నాడు నారాయణరావు. ఇద్దరం లేచాము. పక్కవాళ్ళ పలకరింపు చిరునవ్వులకి నే సమాధానంగా నవ్వాను. వెనక యెవరో సన్నగా "ఆ అమ్మాయి సుబ్బలక్ష్మి గారి పెంపుడుకూతురు. ఆవిడ పెంచుకునేదాకా యీశ్యామల దిక్కూ మొక్కూ లేని పిల్ల. ఇప్పుడో లక్షరూపాయల ఆస్తి దాకా వుంది. సుబ్బలక్ష్మమ్మగారు చచ్చిపోతూ ఆస్తంతా ఈ పిల్లకే రాసింది." ఈ మాటలు నా చెవుల్లో దూరాయి. వొళ్ళు మండింది.

నాకన్నీ వున్నాయి - కాని ఏమీలేదు. అందరూ అసూయపడే అదృష్టం పట్టింది. కాని ప్రేమాభిమాన్లెరగదు నాబ్రతుకు, ఎవరో వీపుమీద చెయ్యేశారు. తిరిగి చూస్తునుకదా శ్యామల.

"ఇల్లా నలుగురులోకి వస్తుండాలి. అంతేగాని ఎప్పుడూ ఆ బంగళాలో కూచోటమేనా ?"

"తొందరగా పద. వూరికే గుంపులుగా చేరుతారు మనుషులు" అన్నాను విసుగ్గా. కబుర్లాడుతూ కూల్ డ్రింక్స్ పుచ్చుకున్నాము. నారాయణరావుకి శ్యామలని పరిచయం

చేశాను. నారాయణరావు నా పెంపుడితల్లిగారి ప్లీడరు. ఆవిడ జబ్బులో వుండగా ఆస్తివ్యవహారాలకి మా ఇంటికి చాలా సార్లు వస్తూండటంవల్ల నాకూ నారాయణరావుకీ స్నేహం అయింది. సుబ్బలక్ష్మమ్మగారు బతికున్నాళ్లూ అతనితో నే నెక్కువ మాట్లాడే ఎరుగను. ఈ రెండు నెలల నుంచీ ఒకటి రెండుసార్లు కలుసుకుంటూ గంటల తరబడి లోకాభిరామాయణం మాట్లాడుతుండేవాళ్ళం. "శ్యామలా మీ రుమాలు జారిపోయింది" అని వెనుకనుంచి యెవరిదో కంఠం వినబడింది. కంఠం కొత్తగా వున్నా ఆత్మీయంగా తోచింది వెనక్కి తిరిగాను.

పొడుగ్గా దృఢంగా వున్నాడు మనిషి. తెల్లటిపంచె, సిల్కులాల్చి, కళ్ళజోడు లేదు. అకస్మాత్తుగా అతనికళ్ళు నా కళ్ళను కలుసుకున్నాయి. నా హృదయతాపాన్ని తీర్చే చల్లదన మా చూపులో వుందా ? ఆరోజు కనకాంబరం జరీచీరె, నల్లజాకెట్టూ వేసుకున్నాను. నాపసిమికి తగ్గ డ్రస్. పదకొండేళ్ళనుంచీ, చచ్చిపోయిన రాధస్థానంలో అసంతృప్తిగా బ్రతుకుతోంది కళ్యాణి.

మాది చాలా బీద సంసారం. సుబ్బలక్ష్మమ్మగారు మాకేదో దూరపు చుట్టం. లక్షాధికారైన ఆవిడకూ మాకూ ఏం సంబంధం వుంటుంది ? మా అమ్మ నాకు నాలుగో ఏటనే పోయింది. ప్రాణసమానంగా పెంచుతూ వచ్చిన రాధ చనిపోవడంతో సుబ్బలక్ష్మమ్మగారి ఇల్లు అరణ్యమయింది. యాత్రలు సేవించివస్తూ ఒక సాయంత్రం మా ఇంట్లో దిగింది. నేను అచ్చంగా రాధని పోలివున్నానని చెపుతూ నన్ను తనకి

పెంపుడివ్వమంది నాన్నతో. బీదవాళ్ళం! నాన్న ఒద్దంటాడా? కనకపు సింహాసన మెక్కినట్లయింది నాన్నకి. ఇది పది పన్నెండేళ్ళ క్రితం సంగతి. ఇప్పుడు నాన్నా లేడు, సుబ్బలక్ష్మమ్మగారూ లేరు.

అప్పటినుంచీ నేను సుబ్బలక్ష్మమ్మగారిని అంటిపెట్టుకునే వున్నాను. 'అమ్మా' అని పిలిపించుకునేది నాచేత. కొత్త బహుమతులు, పరికిణీలు, చొక్కాలు, ఒక టేమిటి కొండ మీద కోతిగూడా దిగివచ్చేది నే కావాలంటే. మొదట్లో ఇదంతా నామీద ప్రేమవల్ల అనుకున్నా. కాని రానురాను తెలిసింది—ఆవిడ నాకోసం ఏంచేసినా మరణించిన రాధను తలచుకునే చేస్తోందని. నాక్కావలసినవన్నీ ఇచ్చేది. కాని ఆమె మనస్సులో ఎప్పుడూ రాధే వుండేది. "స్కూలు నాటకాలలో నీకు నాయకపాత్ర ఎందుకివ్వరు. రాధకి ఇచ్చేవాళ్ళే?" అనేది అమ్మ.

రాధ స్కూలు నాటకాలలో రాణించేదని ప్రతీతి. రాధకు వున్న . చురుకు నాకు లేదు. ఒక నాటకంలో మంచి పాత్ర యిచ్చారు నాకు — అది తగలేశాను. నాకు నాటకాలంటే అంత ఇష్టం లేదు. కాని అమ్మ గమనించేదికాదు ఆ సంగతి.

నాటకంలోని అపజయం జీవితంలో నన్ను వెన్నాడుతూ వచ్చింది. ఇరవైఏళ్ళు వచ్చినా ప్రేమ అభిమానాలు లేకుండానే జీవించాను. ఈ మధ్య నా డబ్బుచూసి కొందరు మొగాళ్ళు వెంటపడుతున్నారు, నన్ను ఆకర్షించి కట్టేసు

మన్న ఈ కొత్తమనిషి కళ్ళు, శ్యామల భుజాలపైనుంచి నవ్వుతున్నాయి.

శ్యామల చిరునవ్వుతో "ఈయన పేరు ఆనందరావు" అంది.

"నమస్కారం" అన్నాను నేను.

"ఈమె కల్యాణి - సుబ్బలక్ష్మిగారి పెంపుడుకూతురు" పరిచయం పూర్తిచేసింది శ్యామల.

పురుషులముందు సిగ్గెరుగని నేను సిగ్గుపడటం శ్యామల కనిపెట్టింది. పెడసరంగా కొట్టినట్టు మాట్లాడటం నా కల వాటు. మరే మొగాడో అయితే, అప్పుడే నే చూసిన నాట కాన్ని నాలుగు తిడుతూ విమర్శించేదాన్ని.

మళ్ళీ హాల్లోకి వచ్చాం. తెర ఎత్తారు. ఆనంద్ నా పక్కన జేరాడు. నాటకం చివరదాకా ఏదో, ఏమో మాట్లాడుతూనే వున్నాం. అతనికి బర్మాలో కలప వర్తకం. కొన్నాళ్ళు మదరాసులో గటపటానికి వచ్చాట్ట. నాటకం ఆఖరయింది, అంతా బయటకు వచ్చాం: నారాయణరావు కొద్దిగా చికాకుగా కనిపించాడు. నేనేం లెఖ్ఖపెట్టలేదు. ఆ సాయంత్రం ఆనంద్ చెప్పిన మాటలన్నీ నా చెవులకు సంగీతం.

కారులో శ్యామలనీ ఆనంద్‌నీకూడా ఎక్కించాను. ముందు ఆడవాళ్ళం. వెనక మొగాళ్లు. చివరకు కారులో నేను ఆనంద్ మిగిలాము. వెనకనుంచి భుజాల మీదుగా

వేసిన చెయ్యి నా ముంగురులను ప్రేమగా తాకుతోంది. నా హృదయకవాటం తెరుచుకొంది. ఆనంద్ నన్ను తన ప్రేమ బంధాలలో కట్టేసుకున్నాడు. మర్నాడు ఉదయం మా యింటికి రమ్మని పిలిచాను. ఇంటికి నేనే రాణినిగా, సుబ్బలక్ష్మమ్మగారు దివంగతులయినప్పటినుంచీ!

మర్నాడు ఇద్దరం కలసి తిరుగుతూ వుంటే రోజూ చూసే రోడ్లే ఎంతో అందంగా కనిపించాయి. నాలుగోరోజు మధ్యాహ్నం తోటలో ఎంతసేపో నడిచాం. నాకు భరించలేనంత సంతోషంగా వుంది. ఆనందానికి ప్రేమకి చేతులు చాచి చాచి వున్న నాకు ఆ రోజున అవి దొరికినట్లయింది. నడుస్తున్నాం. ఆనంద్ నావంక తినేసేట్టు చూస్తున్నాడు. నీడలో గబుక్కున ఆగాడు. మోటుగా రెండు చేతుల్లోనూ నన్ను యిముడ్చుకున్నాడు. అతని చేతులు బలంగా ధైర్యం చెబుతున్నాయి. అతని కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి. కఠినంగా ముద్దెట్టుకున్నాడు. నా పెదవి చురుక్కుమంది. నే చీదరించుకున్నాను. నిర్లక్ష్యంగా ఒక్క తోపుతోసి "రాకూడదనుకున్నా—నాకు యీ చెలగాటం గిట్టదు." అన్నాడు.

తెల్లబోయి "ఏమిటికి?" అన్నాను. నా గుండె గతుక్కుమంది.

"నువ్వు ధనవంతురాలవని శ్యామల చెప్పింది."

"లోకం అలా అనుకుంటుంది. అమ్మ తన ఆస్తిలో మూడువంతులు వైద్యశాలకీ, స్కూలుకీ యిచ్చింది. ఇల్లూ, కొద్ది రొఖ్ఖం నాకు మిగిల్చింది. ఆమె బ్రతికున్నన్నాళ్లూ

నాలో తన కూతురు నీడను చూసుకునేది. ఎంత ఇబ్బందిగా వుండేదో నాకు, అనుభవించిన వారికిగాని తెలీదు నా అవస్థ"

హృదయంలో భద్రంగా దాచిన రహస్యాలన్నీ, ఎప్పుడూ ఎవ్వరికీ చెప్పలేననుకొన్నవన్నీ చెప్పాను. ప్రేమాను రాగాలెరక్క ఎలా కృంగిపోయానో వెళ్ళబోసుకున్నాను. చచ్చిన పిల్లతో ప్రతిక్షణం పోటీచేసి ఎలా ప్రతిసారీ వోడి పోయిందీ చెప్పాను, "రాధకి బదులుగా తప్ప—మ రే విధం గానూ నన్ను అమ్మ ప్రేమించలేకపోయింది. నేనో మనిషి నని ఆమె మర్చిపోయేది" కన్నీళ్ళు కారాయి. అతని బాహు వుల్లో వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాను. బోర్లగిలాపడిన పాపను బుజ్జ గించినట్లు సముదాయించాడు. చిన్నప్పుడు వేలు కోసు కుని ఏడుస్తూ అమ్మదగ్గరకు పరుగెత్తితే గుడ్లెర్ర జేసి దాదిచేత కట్టు కట్టించుకోమనేది.

"పిచ్చిపిల్లా, ఏడవకు. నేను వున్నాగా. అంతా మర్చిపో. నేను ప్రేమిస్తున్నాను" అంటూ సముదాయించాడు. మోడైపోయిన నా జీవితం చిగురిస్తుందా?

ఆ రాత్రి ఆనంద్ బంధువులింటికి భోజనానికి వెళ్లాము. మధ్యాహ్నం ఎన్నోసార్లు ఫోన్ చేశాడు.

"ఎవరా బంధువులు" అన్నా వెళ్తూ వెళ్తూ.

"మావాళ్ళు."

"మావాళ్ళు" అనే ముందు అతను కొంచెం ఆలో చించి అన్నట్టున్నాడు. తన కీవూళ్ళో బంధువు లున్నట్టు

నాతో అనలేదు. తల్లీతండ్రీ అయివుండరు. కాకపోతే బాబాయి పిన్నీ అయివుండాలి.

"నీ కేమవుతారు వాళ్ళు?"

"ముందు చెప్పను. నువ్వే తెలుసుకోవాలి." అన్నాడు తమాషాగా.

ఇద్దరం చిలకా గోరింకల్లా మాట్లాడుకుంటూ నడుస్తున్నాం. ప్రేమ ఎన్ని మాటలలో నేర్పుతుంది, కలలు, ఆశలు - పూలవాసనలు అదంతా ఒక మైకం.

"ఇదే యిల్లు" అన్నాడు గేటుతోస్తూ.

నాకుమాత్రం దడదడుగావుంది, తెలీని వారింటికి వెళ్ళడమెలా? మళ్ళీ అడిగాను "వాళ్ళు నీ కేమవుతారు?" అని, నావంక పదునుగా చూశాడు. ఆనంద్ గొంతు సవరించుకొని "అమ్మ."

"అంటే మీ అమ్మగారా?"

"కాదు. వాళ్ళని అమ్మా - నాన్నా అని పిలుస్తాను. నేనంటే ఎంతో ఆపేక్ష వారికి, వారి హృదయాలూ_గృహ ద్వారాలూ నాకెప్పుడూ ఆహ్వానం ఇస్తూనే వుంటాయి - కాని వాళ్ళు నాకు అత్తమామలు.

"మీ అత్తమామలా?" చీకట్లోకి తలుపు తెరుచుకు నడుస్తున్నట్టయింది. నవనాడులు కృంగిపోయాయి. "అంటే నువ్వు..." అని తడబడుతున్నాను.

"నాకు పెండ్లి అయిందనే చెపుతున్నా. కాని ఆ విషయం నాకేం అడ్డురాదు. మూడేళ్ళయింది జానకిపోయి. అంటే నే బర్మా వెళ్ళక మునుపు..."

"జానకి!" నాకాళ్లు వొణుకుతున్నాయి.

"జరిగింది మనకేం హానిచెయ్యదు. అంతా అయిపోయింది. అది నా జీవితంలోని యింకో భాగం" నా కళ్ళలోకి చూస్తూ విచారంగా అన్నాడు ఆనంద్.

"చాలా సుఖవంతమైన భాగం అనుకుంటా. ఆమె తల్లి దండ్రులమీదే అంత ప్రేమవుంటే."

"అందులో తప్పేమిటి?" అతను కఠినంగా అడిగాడు.

అతను నాతో దెబ్బలాడితే బాగుండు ననిపించింది. ఆనంద్ ఇంకో పిల్లను హృదయ పూర్వకంగా ప్రేమించాడు. నేను ఆ మొదటి ప్రేమకి ప్రతిధ్వనికాక మరేమవుతాను? అడుగులు గబగబా వేస్తున్నాను. అతను ఏవో చెప్పుకుపోతున్నాడు. కాని నాకొక్కటీ వినపడ్డంలేదు. గుమ్మం దగ్గర కొచ్చాం ఎంతో ప్రశాంతంగావుంది హాలు. కుర్చీలోంచి వృద్ధుడు గబగబా లేచాడు. లావుగావుంది - ఆయన భార్య ముగ్గుబుట్టలాంటి తల నన్ను ఎంతో అప్యాయంగా రెండు చేతుల్తో లోపలికి తీసుకొచ్చింది. ఎంతో కలుపుగోరుతనం చూపింది.

నేను ఎక్కువగా మాట్లాడలేకపోయాను. భోజనం ఎలా చేశానో నాకే తెలియదు. నాబుర్ర తిరుగుతోంది.

హాల్లో జానకిఫోటో వేళ్ళాడుతోంది. పాపం! పద్దెనిమిదేళ్ళకే నూరేళ్లూ నిండాయి. ఆనంద్ నాదృష్టి కవిపెట్టి ఫోటో తెచ్చి నా చేతికిచ్చాడు. "ఇది జానకి ఫోటో" అంటూ జీర గొంతుతో అన్నాడు. అతని కంఠం సుబ్బలక్ష్మమ్మగారు ఇంటినిండా వేళ్ళాడేసి రాధ ఫోటోలు చూపిస్తున్నప్పటి కంఠాన్ని పోలివుంది.

ఆనంద్ని శపించిపోశాను. నన్నిట్లా బాధించి కారణం తెలియనట్టు వూరుకోడం చూస్తే నావళ్ళు మండిపోయింది. తలనొప్పి అని నేను వెంటనే బయలుదేరాను, ఆనంద్ నా వెంటనే వచ్చాడు.

"వాళ్ళు నీకు నచ్చారా? నిన్నుమటుకు చాలా మెచ్చుకున్నారు." అన్నాడు ఉత్సాహంగా.

"చాలా కృతజ్ఞురాల్ని" అన్నాడు కటువుగా.

అతను నాచెయ్యి పట్టుకుని, "జానకిని గురించి ముందే చెప్పలేదని కోపమా? టైము లేకపోయింది" అన్నాడు.

"మనిద్దరికీ పెళ్ళిజరగదు" అన్నా నికచ్చిగా.

"ఏమిటి అంటున్నావు – వచ్చేవారంలో పెళ్ళని అందరితో చెప్పాను.

అణుచుకున్న మాటలన్నీ వరదల్లా వచ్చాయి. "మనకి ఎప్పటికీ పెళ్ళికాదు – అసలు వస్తువుకు బదులుగా నటించడం చాలా రోజులు చేశాను. మరొకరి పీణను పదేళ్ళుగా మీాటాను. ఇంక వొద్దు ఈ జన్మకి ఆ అవస్త.

"కల్యాణీ, నీకేమన్నా పిచ్చా? జానకిని నేను ప్రేమిం చాను. అదంతా అయిపోయింది. నిన్ను యిప్పుడు ప్రేమిస్తు న్నాను. అది వేరు; యిది వేరు"

ఆ ప్రేమని మర్చిపోకుండా వుండేందుకా నేను? అలాంటి ప్రేమలో పీకెదాకా మునిగాను. ఇంక చాలు. జానకిని నాలో చూడబోతావు నువ్వు, వొద్దు. నేను నిన్ను పెళ్ళాడను"

"నువ్వే ప్రపంచంలో వున్నావ్? పాతికేళ్ళపైబడ్డ మొగవాడికి ప్రేమానుభవాలు లేకుండా వుంటాయా? నేను భూతకాలంలో జీవించేవాణ్ణి కాదు. కాస్త వోపిగ్గా ఆలో చించు కల్యాణీ!"

అతని చేతులు నన్ను గట్టిగా బంధించాయి. విడిపించు కునేందుకు ప్రయత్నించి విఫలనయాను. అతని పెదిమలు గట్టిగా నా పెదిమల్ని నొక్కాయి. ఆ కౌగిలిలో ఆద్యం తాలు మర్చిపోయాను. కౌగిలి వదలి "నా మీాద నమ్మకం లేదా? మరొళ్ళని గురించి తలపోస్తున్నా నంటావా? అన్నాడు బాధగా.

"అతన్నెందుకు ప్రేమించాను? పరుగెత్తాలి లేకపోతే నన్ను కరిగించి పెళ్ళికి వొప్పిస్తాడు. పరుగెత్తాను. పదిగజాలు వెళ్ళానో లేదో వెనకనుంచి గబుక్కున రెండడుగుల్లో నడుం పట్టుకున్నాడు. "నా దగ్గిరనుంచి పారిపో నవసరంలేదు. నువ్వ న్నది నీ వుద్దేశం ఐతే నిన్ను నేను బాధపెట్టను" చెప్తు తున్నాడు. "నీ అభిప్రాయం అదికాదని నా నమ్మకం. చిన్న

తనంచేత అలా అనివుంటావు. మన ప్రేమని దమ్మిడీకి కొర గాని వస్తువులా ఎగరవేయటం నే నొప్పను. ఇట్లా చూడు నా కళ్ళలోకి"

అతని కళ్ళల్లోకి చూడగలనా? అమ్మో! అని మళ్ళీ మంత్రించి నన్ను కిందికిలా గుతాయి. అతను దగ్గరగా జరుగు తున్నాడు. మళ్ళీ జారిపోతున్నాను. నా చివరి ఆయుధం ప్రయోగించాను. "నే చెప్పిన దానికంటే నా దగ్గిర ఎక్కువ ధనం వుందని ఆశపడుతున్నట్టున్నావు."

అతని కంఠంలోంచి బాధగా గుర్రుమని శబ్దంవచ్చింది. కొన్ని క్షణాలపైన చాలా శాంతంగా "నీ హృదయంలోంచి వచ్చిన మాట కాదది. మనసు చెదిరి అంటున్నావ్. నన్నింత తేలిగ్గా వదిలలేవు. జ్ఞాపకం వుంచుకో"

వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా అతని కంఠం వినకుండా పరుగెత్తుకు ఇంటికొచ్చాను. అతను అక్కడే అల్లా విగ్ర హంలా నిల్చుని వుండవచ్చు. పరుగెత్తికెళ్ళి గదిలో పడ్డాను. నేను చేస్తున్నది రైటా, తప్పా?

ఆనందరావు వస్తే అమ్మగారు ఇంట్లో లేరని చెప్పమని పనిమనిషితో అన్నాను. టెలిఫోన్ డిస్‌కనెక్టు చేశాను. నారా యణరావుకి సాయంత్రం ఫోను చేశాను. ఇద్దరం సినిమాకు పోదామని. ఆనంద్‌ని మర్చిపోయేందుకు నారాయణరావుని వుపయోగించటం అన్యాయంగా తోచింది. ఆ పరిస్థితిలో నాకు కావలసిందల్లా నవ్వుతూ మాట్లాడేవాళ్ళు. ఆ పని నారాయణరావు చెయ్యగలడు. అందుకే పనిగట్టుకు పిలి

చాను. సినిమాకు బైలుదేరాము. నారాయణరావు కమ్మగా మాట్లాడుతాడు. కాని ఆనంద్‌వంటి సూదంటురాయి కాదు. రాత్రి ఇంటికొస్తూ నారాయిరావుని మాటల సందర్భంలో "ఏ స్త్రీని ఎప్పుడూ ప్రేమించలేదా?" అని అడిగాను.

"నాకు ప్రేమ వ్యవహారాలకు టైములేదు" అన్నాడు నిర్లక్ష్యంగా.

ఆనంద్ మూడుసార్లు వచ్చివెళ్ళినట్లు ఇంట్లో అడుగు పెట్టగానే పనిమనిషి చెప్పింది. ఆనంద్ ఏదో వూరు వెళ్లాట్ట. పదిరోజులదాకా రాడట. ఇదీ ఒకందుకు నయమే. గడి యారం వెక్కిరింపుగా పది కొట్టింది. పక్కమీదబడి ఎంతో సేపు ఏడ్చాను.

ఈ వారం రోజులు ప్రతిరోజూ నారాయణరావుని కలుసుకుంటూనే వున్నాను. ఏ పనీ లేకపోతే మనసు ఆనంద్ వైపు పరుగెత్తేది. తప్పుకోలేక పోయేదాన్ని. ఒకనాటి రాత్రి ఏదో మాటల్లో నారాయణరావు నా చేతుల్ని తాకాడు. "నీ జీవితంలోని మొట్టమొదటి స్త్రీని నేనేనా?" అని అడి గాను.

"అవును" అని సమాధానం యిచ్చాడు.

నారాయణరావుకు ముద్దు పెట్టుకునే ధైర్యం లేక పోయింది. గాని ఒకటికి నాలుగుసార్లు స్పృశిస్తున్నాడు. ఇద్దరం సినిమాకు బయలుదేరాం. నే వెళదామన్న ఆటకు కాక తను మూడుసార్లు చూసిన ఆటకు తీసుకెళ్ళాడు. సగం అయింది. నాకేం నచ్చలేదు. వెళ్ళిపోవాలనివుంది. నారా

ఋణరావు చాలా వుత్సాహంగా చూస్తున్నాడు. అతని చేతులు కుర్చీ చేతుల్ని గట్టిగా నొక్కిపెట్టాయి. అంతగొప్పగా ఏముందా అని మళ్లా తెరవైపుకు తిరిగాను. ఆ హీరోయిన్ ఏమంత అందంగాకూడా లేదు. "ఇంటి కెళ్ళిపోదాం" అన్నాను. "పూర్తిగా చూడనివేరాను" ఎప్పుడూ మృదువుగా మాట్లాడే వాడు. నిష్కర్షగా అన్నాడు మాట. నే పక్కనున్న దికూడా మరచి తదేకదీక్షతో చూస్తున్నాడు సినిమాని. సినిమాఅయిన తరువాతకూడా మూడు నిముషాలు కదలకుండా అలాగే కూర్చున్నా. బయటికొచ్చినా అతను మాట్లాడేస్థితిలో లేడు. నేను కదిపాను "సినిమా అంత బావుందా ?" అని.

"ఆ హీరోయిన్ నాకు తెలిసిన అమ్మాయి" అన్నాడు సాలోచనగా.

"ఎలా తెలుసు ?"

"చిన్నప్పుడు యిద్దరం ఒకే స్కూలులో చదువుకునే వాళ్ళం. పదిహేనేళ్ళు వచ్చేదాకా ఒక్కక్షణం విడిచి వుండేది కాదు నన్ను. ఇద్దరం ప్రేమించుకొన్నాం. పెళ్ళిచేసుకునేందుకు నిశ్చయించుకున్నాం. కాని, ఇంతలోకే ఎవరో సినిమాలో చాన్సు యిచ్చారు. పెద్దస్టార్ అయింది. నన్నూ-నా ప్రేమను మర్చిపోయింది !"

"మళ్ళీ పాతపాటేనా ? జీవితంలో నేనే మొదటి స్త్రీ నన్నావ్ ?"

"నీ కేమన్నా పిచ్చా ? పురుషుడు ప్రతి స్త్రీ వద్దా తన ఆంతరంగిక ప్రేమలు చెప్తాడా ఏమిటి ? పద్దెనిమిది

పై బడ్డ మగవాడికి ప్రేమించడమనేది ప్రకృతి నేర్పుతుంది. ప్రేమ లేకుండావుండటం అసంభవం. నిన్ను చూసేదాకా ప్రవరాఖ్యుడిలా మడిగట్టుకు కూర్చున్నవాడు, నీ దగ్గిర కొచ్చినా, నువ్వు అతన్ని ప్రేమించలేవు."

అర్థం అయింది అంతా. అమృతానికై వెతికి కాళ్ళ ముందున్న పాలు పారబోసుకున్నాను. నారాయణరావుతో ఆనంద్ కథ చెప్పాను. పిచ్చి వూహాలు మాని తక్షణం ఆనంద్‌ని పెళ్ళి చేసుకోమని సలహా ఇచ్చాడు, నారాయణ రావు.

ఆ రాత్రి పడుకోబోయేముందు టెలిఫోన్ మోగింది. ఆనంద్ కంఠం. అప్పుడే వూరినుంచి వచ్చాట్ట. మా ఇద్దరి మధ్యా ఏ వివాదం లేనట్టు, "ఎప్పుడు లగ్నం ?" అన్నాడు.

"మీ యిష్టం" అన్నాను.

—o—